

Opis pracy aktorskiej, reżyserskiej, scenograficznej i muzycznej nad jednoosobowym, lalkowym spektaklem dla dzieci, na przykładzie przedstawienia pt. „Nie bójcie się czarownic”.

Przedstawienie „Nie bójcie się czarownic” było moją pierwszą w pełni autorską wypowiedzią teatralną. Pracę nad spektaklem miała być lekcją porządkującą zdobyte podczas studiów doświadczenia i wiedzę. W przedstawieniu zawarłam moje myślenie o lalkowym teatrze dla dzieci, gdzie tekst jest jedynie pretekstem do scenicznych wydarzeń, a nie głównym nośnikiem znaczeń.

Suma wymogów jakie postawił przede mną Zbigniew Prażmowski – dyrektor TLiA w Wałbrzychu, na którego zamówienie powstał spektakl sprawiła, że przedstawienie jest zrealizowane w konwencji „teatru z walizki”. W moim rozumieniu podstawowym zadaniem twórcy takiej sztuki jest maksymalnie wielofunkcyjne wykorzystanie składających się na końcowy efekt środków wyrazu. Dlatego każdy z użytych przeze mnie komponentów, poprzez przetwarzanie go za pomocą teatralnej metafory, kilkakrotnie zmienia swoje znaczenie i zastosowanie.

Pierwsza część rozprawy zawiera opis etapów tworzenia spektaklu: opis pracy nad scenariuszem, nad warstwą muzyczną przedstawienia, nad scenografią oraz lalkami. Przedstawiony jest również proces powstawania występujących w sztuce postaci scenicznych oraz rozwiązań inscenizacyjnych.

Druga część pracy poświęcona jest zabiegowi interakcji. Jego zastosowanie w spektaklu miało jeden podstawowy cel: uzyskanie wrażenia, że dziecięcy widz jest współtwórcą widowiska. Dzięki temu zabiegowi, który w praktyce okazał się być dla mnie największą lekcją i dużym wyzwaniem, miałam okazję w bezpośredni sposób poznawać i oswajać małego widza. Nie tylko poprzez obserwowanie jego reakcji, ale przede wszystkim dzięki bezpośredniej z nim rozmowie.

Retrospektywna analiza tworzenia spektaklu dla dzieci oraz opis obserwacji i wyciągniętych z nich wniosków na temat percepcji małego widza, pozwoliły mi dojrzej spojrzeć na relację aktor-widz. Samodzielne przygotowanie przedstawienia zmusza do autorefleksji, dlatego praca nad opisywanym spektaklem niewątpliwie zwiększyła moją zawodową świadomość. Uszanowanie dziecięcej wyobraźni i sposobu myślenia jest nauką, którą będę starała się wykorzystać w kolejnych działaniach artystycznych.

Aleksandra Pejcz-Jakimiuk